

TESSA KOLLEN DE MENTOR

ROMAN

De Amerikaanse Internationale School is een exclusief instituut waar verwendende expatkinderen een topopleiding krijgen. Hun moeders, in deze wereld altijd 'de vrouw van', houden zich bezig met de activiteiten op school in een poging invulling te geven aan hun lege bestaan.

Sophie, Marije, Carrie en Sandy proberen alle vier te voldoen aan de ongeschreven regels van de internationale expatgemeenschap. Elke woensdagavond delen ze de laatste roddels, hun frustraties over in de kiem gesmoorde ambities en zorgen over kinderen en echtgenoten.

Dan wordt de mentor van de school dood aangetroffen. Naarmate verschillende geheimen en motieven voor de moord aan het licht komen, worden ze alle vier geconfronteerd met het verontrustende verschil tussen wie ze zijn en wie ze willen zijn.

De mentor is een sprankelende roman die de spanning van Agatha Christie combineert met de humor van Desperate housewives en De luizenmoeder.

© Chris van Houts

Tessa Kollen woont en werkt al twintig jaar in verschillende landen, voor haar eigen werk en als vrouw van een Nederlandse diplomaat. Als moeder op internationale scholen en als diplomatenvrouw kent ze de ins en outs van de expatwereld. Tegen deze achtergrond speelt haar debuutroman zich af.

9 789493 081017

www.uitgeverijorlando.nl

DE MENTOR

Wil je op de hoogte blijven van de boeken van Uitgeverij Orlando? Meld je dan aan voor onze nieuwsbrief via www.uitgeverijorlando.nl, of volg ons op Facebook, Twitter of Instagram.

TESSA KOLLEN

De mentor

uitgeverij
ORLANDO

© 2019 Tessa Kollen
© Foto auteur Chris van Houts
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Pre Press Media Groep

ISBN 978 94 93081 01 7
NUR 301

www.uitgeverijorlando.nl

Voor Roeland, mijn partner in crime

PROLOOG

Het was zo'n typische, uitgestrekte, vieze en lawaaierige hoofdstad in een land dat voor kort bekendstond als een derde-wereldland, maar dat nu in rap tempo veranderde in een moderne staat. Iedereen van veertig jaar of ouder herinnerde zich de tijd dat de meerderheid van de gebouwen vervallen en afgeleefd was, laagbouw in roze en geel en mintgroen geschilderd. Met uitzondering van een paar straten aan de noordkant van de stad waren deze gebouwen in de afgelopen tien jaar stuk voor stuk vervangen door betonnen wolkenkrabbers. Hoe meer olie-inkomsten en buitenlandse investeringen er binnenstroomden, hoe meer deze gebouwen werden vervangen door chroom en staal, dat glinsterde in de zinderende middaghitte. Flitsend neon lichtte de voorheen zo donkere nachten op als een pretpark. Een *westers* pretpark, welteverstaan – modern, eenentwintigste-eeuws – en dus bewonderd door iedereen op een paar conservatieve zielen na. Lelijke, betonnen appartementen van twintig verdiepingen of meer – waarbij stijl had ingeboet aan de noodzaak voor rappe aanleg – deden hard hun best de almaar aanwassende beroepsbevolking te huisvesten. Elke dag kwamen er honderden hoopvolle mensen op zoek naar werk in de almaar aanzwellende hoofdstedelijke economie.

De recent aangelegde zesbaanswegen met een wirwar aan viaducten en tunnels waren eigenlijk altijd wel druk, maar

kwamen tot complete stilstand in de spits, die langer leek te worden naarmate de economie maand na maand groeide naar recordhoogten. Zelfs de overstelpte lokale autoriteiten leken in te zien dat elke poging om het beleid te doen stroken met de realiteit op voorhand gedoemd was tot mislukking, hetgeen pijnlijk duidelijk werd uit de onophoudelijke files van de middenklasse auto's (die nu lokaal werden geproduceerd), waarin de uitdijende middenklasse zich voortbewoog. Met de stijgende inkomsten van de voorheen arme bevolking was er altijd werk beschikbaar voor eenieder met voldoende creativiteit, vasthoudendheid of spierkracht: als straatveger of in de bouw; als afwasser in de nieuwe vijfsterrenhotels; of als inpakker bij een van de nieuwe populaire supermarkten. Dag in, dag uit werden honderden oude en nieuwe hoofdstedelijke inwoners op het avondse, drukke busstation overgeladen in twintigpersoonsbusjes (die overigens, in de forenzenspits met gemak vijftig mensen konden vervoeren) en die na een uur toeteren in de files hun passagiers dumpten bij diverse fabrieken, winkels en andere werkplaatsen.

Een aantal van deze busjes reed de stad uit, over de (nieuwe!) snelweg richting de westelijke voorsteden, waarna ze, na een kilometer of vijf (in de spits drie kwartier rijden), de afslag namen naar de moderne buitenwijk Westwood Hills. Daar kwam men plotseling terecht in een verbazingwekkend andere wereld van stilte, ruimte en groen. De arbeiders die uitstapten bij een van de haltes aan de lommerrijke lanen werkten als tuinman, beveiligers, schoonmakers of nanny in deze dure buitenwijk, die lokaal bekendstond als Ambassador City. Straat na stille straat behuiste ruime kavels, die perfect werden onderhouden door een klein leger tuinmannen (een zeer gewilde baan, die meestal niet beschikbaar was voor degenen die net

van het platteland kwamen), met enorme witte villa's, die perfect werden gerund door een klein leger van schoonmakers, koks en bediendes (een nog meer gewilde baan, die alleen beschikbaar was voor degenen met de juiste connecties, een redelijke geletterdheid en een goed gebit). Het merendeel van deze vreedzame, groene bubbel werd bewoond door expats: Europeanen, Amerikanen, en een paar verdwaalde Indiërs, Japanners en Australiërs, die allemaal een genereus salaris verdienden bij een multinational. Ook bijna alle diplomaten die naar het land waren uitgezonden, huurden een villa in de wijk: met zwembad, een lange oprit en vierentwintig uur bewaking. Deze expats kwamen zelden in de chaos van *down town*, zoals men het stadscentrum placht te noemen; ze voelden zich meer thuis in de dure supermarkt met airconditioning in het kleine lokale winkelcentrum, of in de net geopende hypermarkt die bijna alles verkocht wat ze thuis ook konden krijgen (vooruit dan, met uitzondering van hagelslag; maar er was wel ontbijtkoek!). Deze buitenlanders kenden de gevaren van het chaotische verkeer en de diepgewortelde criminaliteit uitsluitend van de veiligheidsbriefings die ze aan het begin van hun uitzending kregen, en die onheilspellende documenten waren genoeg om ze de volgende drie of vier jaar veilig in hun bubbel te houden: ze hadden noch de wens, noch de noodzaak om hun kleine paradijs te verlaten, en hadden al helemaal geen interesse in de sociaaleconomische omstandigheden van de permanente inwoners van hun tijdelijke thuis.

In de noordoostelijke hoek van Westwood Hills, twee rotondes van de hoofdweg, bevond zich de weelderig groene, ultramoderne campus van de Amerikaanse Internationale School. De twintig hectare grond waarop de slim geplande laagbouw stond, waren ooit aan de Amerikaanse ambassade geschonken

door de toenmalige president van het land – een eenmalig staaltje *goodwill* dat door veel expats als vanzelfsprekend werd beschouwd, want waar anders zouden hun kinderen naar school moeten? Een lokale school, die onder aan de internationale lijsten bungelde? Er waren weliswaar een kleine Britse en een Franse school, maar met die diploma's kwam je Harvard niet binnen. En daar hadden de ouders graag zo'n 25.000 dollar per jaar voor over.

De school was qua populatie weliswaar internationaal – er waren zo'n achtenvijftig nationaliteiten vertegenwoordigd – maar het systeem en de leraren waren (op een of twee verdwaalde Canadezen na) volledig Amerikaans. De school bestond uit een onderbouw, voor kinderen van vier tot elf jaar, een middenbouw, voor die moeizame leeftijd tussen de elf en veertien, en een bovenbouw, voor de laatste vier schooljaren.

Elke afdeling had zijn eigen cluster met ruime klaslokalen, en verder waren er twee kantines, drie bibliotheken en een theater, net als sportvelden voor honkbal, Amerikaans football en basketbal, en een zwembad van olympische afmetingen. De schoolleiding nam de deelname aan de diverse regionale competities bijzonder serieus, en elke middag – en ook de meeste zaterdagen – waren de sportvelden vol met scholieren die hard aan het oefenen waren voor de eerstvolgende Varsity-competitie. Gedurende de schooldag zou men moeite hebben te geloven dat de school 1200 leerlingen huisvestte: er heerste een serene rust, terwijl de kinderen in de leeftijd van vier tot achttien jaar zich bogen over hun ingewikkelde taken voor wiskunde, natuurwetenschappen, Engels en een aantal andere talen.

In het midden van de campus stond een laag gebouw met een dubbele glazen deur, waarnaast de schoolmascotte (een tijger) door een professioneel schilder was aangebracht. De

centrale locatie was gemakkelijk bereikbaar voor eenieder die er moest zijn: de kleine eersteklassers die de schoolverpleegster nodig hadden voor een pleister op een geschaafde knie; delinquente brugklassers die naar de conrector moesten omdat ze verzuimd hadden hun kauwgom weg te gooien nadat hun dat nadrukkelijk was gevraagd; en gefrustreerde klassenassistenten die op het laatste moment een fotokopie moesten maken. In dit gebouw waren ook de schoolleiding en de administratieve afdeling gevestigd, en met zoveel leerlingen, zoveel verwachtingen en zoveel geld was dat een flinke staf. De rector en de conrector hadden geschakelde kantoren waarvan de tussen-deur meestal openstond. De oost-, west- en zuidvleugel boden onderdak aan de directeuren voor de onder-, midden- en bovenbouw, en in het midden lag een kantoortuin voor de ondersteunende staf, van wie de rollen niet altijd duidelijk waren, maar die het altijd druk hadden. Daartussenin lagen de kantoren van de toelatingsafdeling, die met zorg elke leerling toetste om te waarborgen dat de standaardtestresultaten onverminderd hoog bleven (hoewel er als ze maar genoeg betaalden wel wat ruimte was voor niet-aanstaande Harvardstudenten), en het kantoor van de financiële administratie, die de dikke vette cheques ontvingen van de ouders wier kinderen slim genoeg – of gelukkig of rijk genoeg – waren om tot de prestigieuze school te worden toegelaten. Bovendien waren er vanwege de permanente prestatiedrang van zowel de ouders als de leraren niet een maar drie mentoren: dit waren vertrouwenspersonen, die waren aangesteld om de leerlingen qua normen en waarden op het rechte pad te houden (de school was erg begaan met het Onbesproken Gedrag van elke leerling, of die nu vijf of zeventien was), en hen te helpen om te gaan met de druk van een uitgesproken competitief systeem.

Op deze woensdagmiddag was er weliswaar aardig wat ac-

tiviteit op de rest van de campus, maar de kantoren lagen er verlaten bij. De onder- en middenbouwleerlingen hadden hun maandelijks vrije middag, hetgeen de klassenassistenten en ondersteunende staf ook een vrije middag opleverde. De meeste leraren zaten in vergadering met hun collega's. De rector was naar een conferentie in Parijs en de decaan had een voorlichtingsbijeenkomst over universiteitsaanvragen georganiseerd voor een groep geïmponeerde laatstejaars. De mentor voor de bovenbouw was vroeg vertrokken om familie uit Kansas van het vliegveld te halen, en de mentor voor de middenbouw werkte nooit op woensdag.

Maar hoewel doodstil, was de ruimte niet leeg. Op het blauwgrijze tapijt in het kleine kantoor achter de open ruimte waar de secretaresses werkten, half verborgen achter een archiefkast en een kamerplant, lag het levenloze lichaam van Joanne Lawson, de mentor van de onderbouw.

VOOR DE MOORD

Van: Marije Steenhouwer-van Speijk <maartjes@gmail.com>

Onderwerp: Eindelijk!

Datum: 12 september 2017

Aan: Robert-Jan van Speijk <rj.vanspeijk@gccingenieurs.nl>

Lieve Robbie,

Sorry dat het zo lang heeft geduurd voordat ik je kon schrijven. Het duurde even voordat ik het internet aan de praat had. Je gelooft gewoon niet wat een bureaucratie erbij komt kijken om een simpele Wifi-router te installeren. Ik moest wel twintig keer bellen en nog eens twee keer langsgaan voordat er überhaupt iemand langskwam. Blijkbaar is dit dan het resultaat van het gebrek aan een vrijemarkteconomie hier: het staatsbedrijf kan het geen flikker schelen want ze weten dat je toch nergens anders terecht kunt. En het ergste was nog wel dat alle formulieren en zo door Pieter moesten worden ondertekend: schijnbaar was ik niet 'gemachtigd' om te tekenen omdat ik 'afhankelijk' ben van zijn verblijfsvergunning als expat. Ik dacht dat ik gek werd toen ik dat hoorde. Heb maar een groot glas sauvignon ingeschonken, hetgeen wel een beetje hielp om me te kalmeren.

Ik doe mijn uiterste best om niet alles hier te vergelijken met Amsterdam en er het beste van te maken, maar op het moment heb ik behoorlijke heimwee.

In elk geval doet het internet het nu, en ik zit hier aan het foeilelijke bureau in de foeilelijke woonkamer met foeilelijke gordijnen. Pieter zegt dat ik alles moet 'restylen' maar het meubilair dat we van zijn bedrijf hebben gekregen is niet te redden. Het liefst zou ik alles eruit gooien en opnieuw

beginnen maar Pieter zegt dat zijn bedrijf niet wil betalen voor de opslag van al die lelijke meuk waar ze ons mee hebben opgezadeld. Ik zit hier nog steeds tegen vijftig onuitgepakte dozen aan te kijken, maar nadat ik de spullen van de kids en Pieters kleren had uitgepakt, heb ik het gewoon opgegeven. Ik draag al weken dezelfde spijkerbroeken en T-shirts die ik in de koffer had meegenomen, en eigenlijk heb ik ook helemaal geen zin om iets anders te dragen. Ik zit hier toch maar thuis in m'n eentje, dus wat maakt het uit wat ik aan heb?

Pieter zegt dat ik meer mijn best moet doen om erop uit te gaan en mensen te leren kennen, maar eerlijk gezegd vind ik alle vrouwen die ik zie als ik de kinderen uit school ga halen nogal intimiderend met hun Gucci-zonnebrillen en hun onverstaanbare Amerikaanse accenten. Pieter zegt dat het statistisch gezien onmogelijk is dat ik geen enkel 'leuk vriendinnetje' (zijn woorden – ook hij behandelt me nu als een kind) zou kunnen vinden, maar hij heeft makkelijk praten. Ik heb gewoon geen idee hoe ik me kan mengen in al die groepjes vrouwen die elkaar allemaal lijken te kennen, en die absoluut niet geïnteresseerd zijn in een willekeurige Nederlander zoals ik.

Anyway, ik voel me dus nog niet echt thuis, hier. En ik heb ook nog geen idee wat ik met mezelf aan moet elke dag.

Behalve jou lange e-mails schrijven. Gauw weer!

Veel liefs van je zus,

Maartje

DE VROUW VAN DE AMBASSADEUR

Iedereen was het erover eens dat Alan Pierce veel te jong was om ambassadeur te zijn. Maar iedereen was het er ook over eens dat Sophie te elegant, te mooi en te geraffineerd was om niet de vrouw van de ambassadeur te zijn. Met zijn vierenzeventig jaar was Alan minstens een decennium (of wel twee) jonger dan de meeste andere ambassadeurs, en Sophie was zelfs nog twee jaar jonger; een klassieke schoonheid met lang, kastanjebruin haar en koele grijsblauwe ogen. Ze was vaak het middelpunt in het gezelschap van de andere ambassadeursvrouwen, die jaren geleden dankbaar hun jeugd en schoonheid hadden ingeruild voor de status die de baan van hun echtgenoten met zich meebracht.

Alans promotie kwam vrij onverwacht, nadat hij in zijn hoedanigheid als Chargé d’Affairs op hun vorige post een bijna uit de hand gelopen diplomatieke crisis had opgelost. Kort daarna was de ambassadeur in dit land onverwacht met pensioen gegaan, officieel om gezondheidsredenen, maar volgens de geruchten omdat een verse diplomatieke crisis op de loer lag. Omdat hij zijn sporen had verdiend in het oplossen van moeilijke situaties, werd Alan gestuurd om de boel te sussen. Hij was daar wonderwel in geslaagd, en runde nu een goedlopende, effectieve post die efficiënt omging met de honderden visumaanvragen, inkomende politieke en handelsmissies, en ontelbare culturele uitwisselingen waar de Canadese ambassade zich wekelijks mee bezighield.

Sophie zuchtte naar haar spiegelbeeld terwijl ze haar lange bruine haar opstak in een elegante knot. Ze deed de smaakvolle diamanten oorringen in die ze altijd droeg bij deze jurk: een kobaltblauw exemplaar van fijne zijde, die Alan haar prachtig vond staan: hij zei dat de jurk het blauw in haar ogen omhooghaalde. Bovendien was de jurk precies goed voor de gelegenheid: een tikje feestelijk (ze gingen immers naar een receptie ter ere van de nationale feestdag van Hongarije), een tikje zakelijk (ze gingen immers als officiële vertegenwoordigers van Canada) en met een lengte tot op de knie, die de vertegenwoordigers van conservatievere landen niet voor het hoofd zou stoten. Ze schoot de bijpassende schoenen aan, waarvan ze wel zeven paar in de kast had staan in evenzovele kleuren, en die ze in de loop der jaren met zorg had verzameld: elegante hakken die niet zo hoog waren dat ze wegzonk in het keurige gazon waar ze die avond zou ronddwalen; en comfortabel genoeg om een uur of twee op te staan zonder haar kuiten aan een marteling te onderwerpen.

Het was de eerste officiële receptie van het seizoen sinds het begin van het schooljaar. Na een lange hete nazomer was het weer aanzienlijk prettiger dan drie weken eerder, toen Sophie was teruggekeerd uit Canada voor haar tweede jaar als de Vrouw van de Ambassadeur. Na zes heerlijke, zorgeloze weken in Ottawa vond Sophie het moeilijk om zich weer aan te passen aan de dagelijkse routine: kinderen naar school, besprekingen met de kok over het weekmenu en de officiële gelegenheden, koffieochtenden, lunches en andere evenementen die werden georganiseerd door de overactieve diplomatieke gemeenschap waar ze met groeiende tegenzin deel van uitmaakte.

Er was een tijd geweest – en niet eens zo heel erg lang geleden – dat ze het allemaal geweldig vond: zich optutten voor

een of andere receptie, een veelvoud aan geëmbosste uitnodigingen voor exclusieve evenementen, de status en de glamour. Ze had Alan ontmoet in hun derde jaar aan de universiteit van McGill, en een paar maanden na hun afstuderen was hij aangenomen bij het ministerie van Buitenlandse Zaken. Het jaar daarop, in juni, waren ze getrouwd. In die tijd had ze een baan, misschien zelfs eigen ambities – al kon ze zich dat eigenlijk niet meer herinneren – en ze had gewoon gewerkt totdat Alan twee jaar later was uitgezonden naar een ambassade in West-Afrika. Die eerste uitzending had ze lol gehad, zo herinnerde ze zich het in elk geval achteraf. Ze hadden een villa die vijf keer zo groot was als hun flatje in Ottawa en een tuin ter grootte van een voetbalveld. Sophie had aarzelend een dienstmeisje aangenomen (twee weken daarvoor was ze nog zelf de wc's aan het schrobben), dat tot nanny werd gepromoveerd op de dag dat Sophie ontdekte dat ze zwanger was. Hoewel het nog maanden zou duren voordat ze een nanny nodig zouden hebben, was hun hulp vastbesloten de prestigieuze titel alvast te voeren, ook al zou het tot na de geboorte van Isabel duren voordat ze het bijbehorende salaris kreeg.

Vlak na de geboorte van Isabels zusje Victoria, twee jaar later, verhuisden ze naar Zuidoost-Azië: er kwam een tweede hulp bij, die verantwoordelijk was voor de schoonmaak van een volgende enorme villa – op zich geen voltijdsbaan, maar wel een, zoals hun nieuwe nanny beweerde, die niet kon worden gecombineerd met de zorg voor twee peuters. Nu, twaalf jaar en drie landen verder, werd de nanny vergezeld door een kok, die er op haar beurt op stond dat het schoonmaken van de nóg grotere villa toch echt niet gecombineerd kon worden met het voorbereiden van ontbijten, lunches en diners voor het gezin, naast de diverse wekelijkse officiële ontvangsten. Hoewel de meisjes inmiddels hele dagen op school zaten,

bleek de nanny nog steeds onmisbaar te zijn om op hen te passen terwijl Alan en Sophie eropuit moesten naar een van de vele avondverplichtingen die nu bij zijn baan hoorden. En zo was Sophies staf uitgegroeid tot vier personen, de laatste hun chauffeur.

Sophie bedacht dat haar decennium van ervaring als gewone diplomatenvrouw weinig had geholpen om haar voor te bereiden op haar rol als vrouw van de ambassadeur. Vroeger was zijn baan een kleiner onderdeel van haar leven, en hield ze zich vooral bezig met de kinderen, en vrijwilligerswerk (een weeshuis in Afrika, een dierenasiel in Azië), en peutergroepjes en boekenclubjes en tennis en golf. Nu was zijn baan haar leven geworden. Ze was gestopt met tennis en golf op het moment dat Alan haar – weliswaar diplomatiek – begon voor te schrijven met wie ze zou moeten spelen, en de boekenclubs had ze lang geleden opgegeven toen ze erachter kwam dat die meestal ergens tussen ‘pretentius’ en ‘een slangenkuil’ zweefden. Haar vrijwilligerswerk moest tegenwoordig worden uitgevoerd binnen de kaders van de Ambassadeursvrouwenclub, die het ook op zich nam om koffieochtenden, lunches en culturele uitstapjes te organiseren, en waarvan het enige bestaansrecht eruit leek te bestaan de ambassadeursvrouwen gevangen te houden in hun eigen elitaire kringetje, zonder contact met Ongewenste Anderen.

De andere ambassadeursvrouwen waren gemiddeld zo’n vijftien jaar ouder dan Sophie, en brachten hun tijd door met het opscheppen over de prestaties van hun studerende en volwassen kinderen, het organiseren van duizenden Uitstapjes, en het kopen van sieraden. Sophie ging altijd braaf mee, zoals van haar werd verwacht. Zoals het ook van haar werd verwacht om interesse te tonen in de andere vrouwen, hun verweerde kinderen en hun onstilbare honger naar sieraden. Na

een vol jaar in haar huidige rol kon ze er nog steeds niet aan wennen dat ze continu onder een vergrootglas lag. Van nature was ze nogal gereserveerd, maar de laatste tijd merkte ze dat ze zich steeds verder terugtrok, en ze wist dat sommigen van de collega's van haar man haar achter haar rug de IJskoningin noemden. Het was niet een titel die ze bewust opzocht, maar deze gaf haar wel een masker waarachter ze zich kon verstoppen. Het gevolg daarvan was dat ze na een jaar veel sociale verplichtingen had, maar geen echte vrienden. Haar lange en heerlijke zomer in Canada had haar zich pijnlijk bewust gemaakt van het feit dat ambassadeursvrouw zijn iets heel anders was dan haar leven als gewone diplomatenvrouw.

Met een laatste blik in de spiegel beloofde Sophie zichzelf dat ze het dit jaar Anders ging doen. Ze zou proberen aardiger te zijn, vrienden te maken buiten de gouden kooi van het Corps Diplomatique. Ze knikte tegen haar spiegelbeeld en haastte zich naar beneden, waar Alan haar stond op te wachten.

Een half uur later voegde hun dienstauto zich in een rij soortgelijke donkere wagens, elk met de wapperende vlag van het land waarvan ze de ambassadeur vervoerden. De lange file kroop over de oprijlaan richting de residentie van de Hongaarse ambassadeur, en stopte steeds net lang genoeg voor het marmeren bordes om zijn ambassadeurs uit te spuwen. Tziganemuziek klonk zachtjes door de hal, gespeeld door een kwartet dat speciaal voor de gelegenheid was ingevlogen uit Boedapest. De muziek begeleidde hen over een rode loper naar hun gastheer, die ze zoals dat hoorde feliciteerden met zijn nationale feestdag. Sophie herschikte haar blauwe zijden omslagdoek, en voegde zich met haar echtgenoot bij de imposante drie meter hoge eiken deur, die werd opengehouden door

twee enorme, identieke plantenpotten met kunstige groen-rood-witte bloemstukken erin. Terwijl ze langzaam opschoven begroette Alan zijn mede-ambassadeurs vriendelijk, respectvol of kortaf – afhankelijk van hun positie en hun relatie met het land dat hij vertegenwoordigde – terwijl hij zachtjes opmerkingen tegen Sophie fluisterde.

‘*Bon soir, Excellence!* Geweldig om u hier te zien!’ (‘De nieuwe ambassadeur van Frankrijk, heb je zijn vrouw Geneviève al ontmoet?’)

‘Doctor Hussein, wat een genoegen. Herinnert u zich mijn vrouw Sophie?’ (‘Hoofd Protocol van BZ, help me even herinneren dat ik hem aanschiet over dat memorandum dat we nog moeten tekenen.’)

‘Excellentie, mijnheer Vasiliev.’ Kort knikje. (‘Wat doet hij hier nou? Ik zou verwachten dat de Russen deze receptie zouden overslaan na wat de Hongaarse premier over Oekraïne heeft gezegd.’)

Nadat ze hun gastheer beleefd hadden begroet, begaven Alan en Sophie zich naar de prachtige tuin en accepteerden een drankje van een van de obers (spa rood voor haar, jus d’orange voor hem. Ze maakten er een punt van nooit alcohol te drinken voordat de officiële speeches voorbij waren.) Sophie was al eens eerder op deze residentie geweest voor een koffieochtend, maar ze was verrast over de metamorfose van de tuin. Feestelijke lichtjes hingen in de bomen en de struiken, kaarsjes waren langs de rand van het zwembad geplaatst zodat de gasten er niet per ongeluk in zouden vallen, en kunstige bloemstukjes in de kleuren van de Hongaarse vlag prijkten op de statafels die overal op het gazon waren geplaatst. Het zachte gerinkel van glazen en het gezoem van beleefde gesprekken klonk door de zwoele, tropische nacht, net boven het geluid uit van de honderden sprinkhanen die zich in de

tuin hadden verstopt. Een ober kwam voorbij met een schaal hors d'oeuvres die er heerlijk uitzagen, maar Sophie bedankte beleefd. Ze at nooit iets tijdens recepties, voor het geval ze net met haar mond vol gerookte zalm stond op het moment dat Alan haar wilde voorstellen aan een of andere belangrijke diplomaat of een zakelijk contact.

Ze had dit al zo vaak gedaan dat ze de tel was kwijtgeraakt. Een paar posten geleden, toen Alan nog een nederige Eerste Secretaris was, waren er niet zoveel uitnodigingen als nu, en had ze kunnen kiezen of ze met hem meeging of niet. Nu werd er van haar verwacht dat ze zich een paar keer per week optutte en haar echtgenoot vergezelde, terwijl ze de meisjes voor de zoveelste keer met de nanny thuisliet. Onderweg luisterde ze naar Alans instructies.

‘Er is weer een incident geweest tussen Saoedi-Arabië en Iran. Wij blijven onpartijdig, dus denk erom dat je precies even lang met de echtgenotes praat. Of beter nog, probeer ze helemaal te vermijden.’

‘We hebben de steun van Italië nodig voor onze kandidaat bij de NAVO. Hun ambassadeur probeert me te ontlopen, dus probeer zijn vrouw uit te nodigen voor een lunch deze week. Terloops. Misschien moet je ook de Griekse uitnodigen.’

Omdat er in de aanloop van de avond overal dit soort gesprekken tussen ambassadeurs en hun vrouwen (of heel soms vrouwelijke ambassadeurs en hun mannen) plaatsvonden, was er tegen de tijd dat men op de receptie van die avond aankwam een hele waslijst aan verborgen en dubbele agenda's. Sophie nipte dan braaf aan het ene glaasje wijn dat ze zichzelf toestond terwijl ze probeerde zich alles te herinneren wat Alan tegen haar had gezegd en wat anderen haar nu toevertrouwden. Aangezien er bijna geen gesprek was zonder verborgen

betekenissen, ging er ook bijna geen week voorbij zonder dat Sophie zich – vaak bijna te laat – realiseerde dat ze weer in een of andere val was getrapt.

‘Mia heeft me gevraagd om het liefdadigheidsbal te helpen organiseren,’ vertelde ze dan aan Alan op weg naar huis.

‘De vrouw van de Ecuadoraanse ambassadeur?’ gromde Alan. ‘Niet doen hoor! Ze hebben zich kandidaat gesteld voor het WK Voetbal in 2030, maar wij worden geacht de kandidatuur van Portugal te steunen.’

‘Rustig maar,’ suste Sophie. ‘Ik heb gezegd dat ik erover na zou denken.’

‘Goed gedaan, meisje,’ antwoordde Alan.

Ze wist dat het complimenteus bedoeld was, en dat hij tevreden was over haar diplomatieke kwaliteiten. Zijn carrière was haar carrière, zei hij meerdere keren per week, zijn ambities waren de hare. En lange tijd was Sophie daarin meegegaan. Maar soms, steeds vaker, wilde Sophie dat ze haar eigen carrière en haar eigen ambities zou kunnen hebben. En steeds vaker, als ze zich in haar huis verstopte en CNN of BBC keek om voldoende op de hoogte te blijven van de wereldpolitiek, probeerde ze zich te herinneren wat haar eigen ambities ook alweer waren geweest. Afgezien van die twee korte jaartjes als officemanager bij een ingenieursbureau, toen ze net afgestudeerd was, had ze nooit een echte baan gehad.

Sophie wierp een snelle blik over het gazon en kreeg prompt de vrouw van de Amerikaanse ambassadeur in het vizier; een kleine, gedrongen vrouw die altijd halflange gewaden droeg en erin slaagde er doorgaans uit te zien als de boze heks uit een of ander sprookje. Ze was in een poging verwickeld een gesprek te voeren met de vrouw van de Senegalese ambassadeur, hetgeen bemoeilijkt werd door het feit dat die laatste bijna geen Engels sprak, en de Amerikaanse al helemaal geen Frans. De twee

vrouwen zagen eruit alsof ze dringend van elkaars aanwezigheid verlost wilden worden. Sophie zuchtte en begaf zich in hun richting. Het beloofde weer een gezellige avond te worden.

‘Goedenavond, mevrouw Van Damen, *bon soir, madame Ndaye*. Wat leuk om u te zien. *Quel plaisir.*’

Lily Van Damen tuurde haar met toegeknepen ogen aan. Het was duidelijk dat ze geen flauw idee meer had wie Sophie was. Andere diplomatenvrouwen zouden daar niet zo overduidelijk in zijn en door subtiele vragen proberen te achterhalen wie hun gesprekspartner ook alweer was, en hoe ze geacht werden haar te kennen. De Amerikaanse ambassadeur en zijn vrouw waren de spreekwoordelijke uitzondering op de regel, en wel om twee redenen: ten eerste waren zij geen beroepsdiplomaten, maar om politieke redenen benoemd door de president; en ten tweede – nou ja, het waren nu eenmaal *Amerikanen*. Boven aan de voedselketen. Altijd uitgezonderd van de regels die voor anderen golden.

Zoals het protocol voorschreef, gaf Sophie geen krimp. Ze kwam de Amerikaanse direct, maar subtiel, te hulp.

‘Wat een bijzonder uitje was dat vorige week, hè, die privé-rondleiding door het Nationaal Museum. Hadden we maar zulke prachtige etnische maskers in Canada. Hoewel onze ambassade binnenkort een tentoonstelling organiseert van de foto’s van Paul Mallet. Kent u zijn werk?’

Ze vertaalde haar woorden moeiteloos in het Frans, waarmee ze Lily Van Damen de kans gaf zich te herpakken. Mevrouw Van Damen was een groot mecenas, en elke dollar die niet naar de campagne van een of andere Democratische kandidaat ging, ging op aan kunst. Ze had een voorkeur voor wat ze Primitieve Kunst noemde, en het korte gesprek dat Sophie vorige week in het museum met haar had gevoerd, had pijnlijk duidelijk gemaakt dat ze die term vrij letterlijk nam.